

РЕШЕНИЕ

№ 20059

гр. София, 11.06.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 30.05.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Калина Пецова

ЧЛЕНОВЕ: Димитрина Петрова
Искра Гърбелова

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **2548** по описа за **2025** година докладвано от съдия Калина Пецова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба от началника на Отдел „Контрол по републиканската пътна мрежа“ към Дирекция „Анализ на риска и оперативен контрол“ при Агенция „Пътна инфраструктура“ (АПИ), представляван от процесуалния си представител юрк. Н., срещу решение № 4291 от 27.09.2024 г., постановено по НАХД № 5948 по описа за 2024 г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 23 – ти състав, с което е отменено Наказателно постановление (НП) № 8560/11.03.2024 г., издадено от касатора, с което на основание чл. 53, ал. 1, т. 2, пр. второ от Закона за пътищата (ЗП), на К. С. К. е наложено административно наказание – „глоба“, в размер на 3500 лева, за извършено нарушение на чл. 26, ал. 2, т. 1, б. „а“, пр. второ ЗП, във вр. с чл. 7, ал. 1, т. 5, б. „в“, чл. 8, ал. 1 и чл. 37, ал. 1, т. 1, пр. първо от Наредба № 11/03.07.2001 г. за движение на извънгабаритни и/или тежки пътни превозни средства (Наредба № 11/2001 г.).

С касационната жалба се иска отмяна на решението като незаконосъобразно и неправилно. Релевираните основания са за нарушение на материалния закон - касационно основание по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 1 от Наказателнопроцесуалния кодекс (НПК). Посочва се, че в настоящата хипотеза отговорността на К. – водачът на ППС, е ангажирана на основание чл. 53, ал. 1, т. 2 ЗП, която определя следните субекти на административното нарушение по чл. 26, ал. 2, т. 1, б. „а“ второ ЗП, а именно тава са: „...физическите лица, нарушили разпоредбата на чл. 26,

ал. 2 ЗП, или които извършват или наредят да бъдат извършвани следните дейности: т. 2 движение на извънгабаритни и тежки МПС и товари без разрешение на собственика или администрацията, управляваща пътя“. В настоящия случай по безспорен начин е установено, че К. С. К. е управлявал процесното МПС (тежко) без разрешение, издадено от администрацията, управляваща пътя. Не се касае за ангажиране на отговорност за това, че водачът на МПС не се е снабдил/снабден с разрешение, въпреки законовото задължение. Ангажираната му отговорност е обективизирана с това, че същият извършва движение на МПС – тежко, без разрешение на пътната администрация, управляваща пътя. Характерът на предвидената санкция показва еднозначно, според оспорвания, че е предвидена за физически лица, докато за идентични нарушения е предвидена различна по вид и размер санкция – чл. 54, ал. 1 ЗП, с което законът ясно показва, че нарушението на чл. 26, ал. 2 ЗП може да бъде извършено, както от физическо лице, така и от юридическо или едноличен търговец. Искане се отменя на обжалваното решение и постановяване на друго по съществото на спора, с което да бъде потвърдено НП.

В съдебно заседание касаторът, редовно уведомен, не се явява и не се представлява.

Ответникът – К. С. К., редовно призван, не се явява и не се представлява.

Представителят на Софийска Градска прокуратура дава заключение, че касационната жалба е неоснователна.

Административен съд София - град, двадесет и седми касационен състав, намира, че жалбата е подадена в срока по чл. 211 от АПК от надлежна страна и се явява допустима. Разгледана по същество, същата е основателна.

От фактическа страна СРС е установил следното:

На 13.02.2024 г., в 11.20 часа, на път II-18, км. 35+500, на 500 м. преди разклона за АМ Т. в посока Чепинци-Л., К. С. К. е управлявал и извършвал превоз на товари с МПС с четири оси с две управляеми оси марка „М.“ с рег. [регномер на МПС], като в процеса на извършена проверка от служители на АПИ, по реда на чл. 37, ал. 1 от Наредба № 11/2001 г., е установено, че водачът извършва превоз на пясък, без разрешение за дейности в рамките на специалното ползване на пътищата, съгласно чл. 8, ал. 1 от Наредба № 11/2001 г., с което са нарушени разпоредбите на чл. 26, ал. 2, т. 1, б. „а“, пр. второ ЗП, във вр. с чл. 7, ал. 1, т. 5, б. „в“ и чл. 37, ал. 1, т. 1, пр. първо от Наредба № 11/2001 г. Необходимостта от разрешително е била доказана след направено измерване с техническо средство – електронна везна за измерване на маса и поосово натоварване на МПС, модел PW-10 № K0200009 и ролетка № 1307/18 (5 м.), при което е констатирано следното: при измерено разстояние между осите 1.36 м., сумата от натоварването на ос на двойната задвижваща ос на МПС е 31.350 тона при максимално допустимо натоварване на оста 19 тона, съгласно чл. 7, ал. 1, т. 5, б. „в“ от Наредбата, като превишаването е с 12.350 тона. Измерените параметри на превозното средство показват, че същото е тежко по смисъла на чл. 3, т. 2 от Наредба № 11/2001 г.

Съдът е изложил и правните си доводи да отмени НП, тъй като неправилно е определен субектът на нарушението. Посочил е, че К. е извършвал процесния превоз, изпълнявайки задълженията си по договор с дружество за управление на процесното МПС и така е извършвал превоза не от свое име и за своя сметка, а от името и за сметка на търговското дружество – работодател или възложител. Поради това, дружеството – работодател или възложител на К. се явява задълженото по закон лице – адресат на задължението за осигуряване на разрешение за специалното използване на пътя, посочено като нарушено в обжалваното НП. Отговорността за осигуряване съответствието на осъществяваната превозна дейност със законовите разпоредби е възложена именно на лицата, извършващи дейността – предмет на регулиране със специалния закон.

Обжалваното решение е постановено при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила - отменително основание по чл. 348, ал. 1, т. 2 от НПК във вр. с чл. 84 от ЗАНН.

Съгласно разпоредбата на чл. 26, ал. 2, т. 1, б. „а“, пр. второ ЗП за дейности от специалното ползване на пътищата без разрешение се забраняват в обхвата на пътя и ограничителната строителна линия движението на тежки пътни превозни средства, като разрешението се издава по реда, указан в Раздел IV от Наредба № 11/2001 г. Съгласно легалната дефиниция на § 1, т. 8 от Допълнителните разпоредби (ДР) на ЗП, „специално ползване на пътищата“ е използването на пътищата за превозване на тежки и извънгабаритни товари или за осъществяване на други дейности в обхвата на пътя и в обслужващите зони, като: изграждане и експлоатация на търговски крайпътни обекти и на пътни връзки към тях, както и на площадки за оказване на пътна помощ и на пътни връзки към тях; изграждане и експлоатация на рекламни съоръжения; изграждане на нови и ремонт на съществуващи подземни и надземни линейни или отделно стоящи съоръжения и тяхната експлоатация в обхвата на пътя; временно ползване на части от пътното платно и земи в обхвата на пътя от други лица. Разпоредбата на чл. 3 от Наредба № 11/2001 г. определя, че тежки ППС или състав от ППС са тези, които имат: 1. допустима максимална маса, по-голяма от стойностите по чл. 6; 2. натоварване на ос, по-голямо от стойностите по чл. 7. В случая безспорно се установява, че процесното ППС е тежко по смисъла на чл. 7, ал. 1, т. 5, б. „в“ Наредба № 11/2001 г. - сумата от натоварванията на ос на една двойна ос на моторни превозни средства, когато разстоянието между осите е от 1,3 включително до 1,8 m - 18 t (19 t). В чл. 8, ал. 2 във вр. с ал. 1 от Наредба № 11/2001 г. е предвидено, че извънгабаритните и/или тежки ППС да могат да се движат с разрешително за преминаване по пътищата, отворени за обществено ползване, издадено от администрацията, управляваща пътя. След издаване на разрешителното собствениците на извънгабаритни и/или тежки ППС или лицата, които извършват превозите, съгласуват със съответната служба за контрол при Министерството на вътрешните работи (МВР) движението на извънгабаритното или тежкото пътно превозно средство, като съгласуването се извършва върху разрешителното.

Санкционната разпоредба на чл. 53, ал. 1, т. 2, пр. второ ЗП предвижда наказание „глоба“ от 1000 до 5000 лева, ако деянието не представлява престъпление, за физическите лица, нарушили разпоредбите на чл. 25, чл. 26, ал. 1, т. 1, букви „в“ и „г“, т.2, ал. 2 и ал. 5 и чл. 41 или които извършат или наредят да бъдат извършени следните дейности: движение на извънгабаритни и тежки пътни превозни средства и товари без разрешение на собственика или администрацията, управляваща пътя. Именно като водач на МПС, който непосредствено извършва дейността по движение на тежкия товарен автомобил без надлежно издадено разрешение, К. К. е извършил вмененото му нарушение. Същият е следвало да знае максимално допустимите стойности по Наредба № 11/2001 г. и да вземе необходимите мерки, за да се увери, че не превозва товар над тези стойности. Следва да бъде посочено, че въведеното задължение за собствениците на извънгабаритни и/или тежи ППС по чл. 15, ал. 3 от Наредба №11/2001 г. не освобождава водачите на съответното ППС от задължението да спазват правилото на чл. 26, ал. 2, т. 1, б. „а“, пр. второ ЗП. К. е санкциониран не за това, че не е подал заявление за издаване на съответно разрешително или че не е направил необходимото за издаването му, а за това, че е управлявал тежко ППС без да има издадено съответното разрешително. Обстоятелството, че водачът не е собственик на автомобила и че няма задължение по осигуряването на такова разрешително, не прави процесното деяние несъставомерно.

Субект на административнонаказателната отговорност по чл. 53, ал. 1 ЗП, може да бъде всяко физическо лице, което наруши законово установената забрана по чл. 26, ал. 2, т. 1, б. „а“ ЗП

за движение на извънгабаритни и тежки пътни превозни средства без надлежно разрешение - т. е. кръгът на субектите на това нарушение не се изчерпва със собствениците на извънгабаритни и/или тежки ППС и с превозвачите по смисъла на § 1, т. 5 от Закона за автомобилните превози. Именно като водач на моторното превозно средство, който непосредствено извършва дейността по движение на тежкия товарен автомобил без надлежно издадено разрешение, К. К. е физическото лице, извършител на нарушението. За превозвача съществува задължението да осигури разрешителното по чл. 15, ал. 3 от Наредбата, но за водача тежи задължението да осъществи превоза при спазване на изискванията на закона, включително да разполага с издадено разрешително. Неизпълнението на това задължение от водача обуславя отговорността му по чл. 53, ал. 1, т. 2, пр. второ ЗП, поради което и дадената правна квалификация е законосъобразна. Аргумент в подкрепа на горното е и разпоредбата на чл. 37, ал. 1, т. 1 от Наредба № 11/2001 г.

С оглед гореизложеното, настоящата съдебна инстанция намира, че при издаване на НП е допуснато нарушение на материалния закон при определяне субекта на нарушението.

При осъществения контрол, касационната инстанция намира, че СРС не е извършил анализ и преценка на събраните по делото доказателства и не е изложил доказателствени, фактически и правни изводи относно релевантните за повдигнатото от административнонаказващия орган нарушение, обстоятелствата, включени в предмета на доказване по делото, както и приложението на закона в съответната разпоредба и хипотеза. Фактическите и правни съображения, изложени от СРС, НО, 23 състав са насочени единствено по отношение на това, че К. не е адресат на задължението, посочено като нарушено в НП, поради което и не е субект на нарушението, обусловено от неизпълнение на посоченото задължение.

Член 220 АПК установява забрана за касационната инстанция да извършва фактически установявания. Касационната инстанция няма правомощия да установява нови фактически положения и следва да проверява единствено правораздавателната дейност на районния съд. При липса на фактически установявания в обжалвания съдебен акт (липсват мотиви за извършено от обективна и субективна страна нарушение) се препятства касационната проверка по приложението на закона и затова решението на районния съд следва да бъде отменено и делото да бъде върнато на друг състав от същия съд за ново разглеждане при съобразяване на повдигнатото административнонаказателно обвинение.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1 ЗАНН, Административен съд София - град, XXVII-ми касационен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 4291 от 27.09.2024 г., постановено по НАХД № 5948 по описа за 2024 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 23 – ти състав.

ВРЪЩА делото за ново разглеждане от друг състав на Софийски районен съд.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ

ЧЛЕНОВЕ

